

[Marianne Jelved]

dag, på sit bord på et eller andet tidspunkt. Deri er der jo ikke noget nyt. På et eller andet tidspunkt havner de problemer på ministerens bord, hvis de ikke kan løses lokalt. Spørgsmålet er, om man kan finde en mere hensigtsmæssig måde at løse problemerne på, så der ikke havner så mange på ministerens bord, og om ministeren kan skabe et grundlag, så man undgår problemerne. Det er sådan set det, det drejer sig om, og det kalder jeg en åbning. Jeg mener fortsat ikke, at der er nogen former for fastlagte løsninger. Der er stillet nogle alternativer op i kort form, det er dem, vi skal diskutere, og der kan komme andre alternativer på bordet.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Hanne Severinsen for en kort bemærkning, og derefter vender vi tilbage til ordfører-rækken.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Hr. Knud Lind er jo en kærlig sjæl, som virkelig synes, at det er frygteligt for Venstre, at der står noget om statsligt veto. Jeg vil gøre opmærksom på, at der i redegørelsen, som jo altså ikke er noget lovforslag, men et debatoplæg, står, at i stedet for en statslig godkendelse, som der er tale om i dag, skal man have mulighed for at kunne nedlægge et statsligt veto. Det er noget andet. Det betyder, at alle sager ikke nødvendigvis skal havne centralt. Jeg opfatter nemlig ligesom fru Marianne Jelved dette som en åbning til at få en diskussion om, hvordan vi gennemfører decentralisering og undgår, at vi alligevel får de problemer, hvor staten må gribe ind. Hvordan kan vi undgå det, og hvordan gør vi det på den bedst mulige måde? Mit bud på det er at sige til kommunerne, at her har de virkelig sort på hvidt, hvad decentralisering vil sige, og at hvis de vil gå med ind i debatten, må de også være med til at bære ansvaret for de populære beslutninger.

Glønborg (KRF):

Tak til ministeren for redegørelsen og tak for, at det er en åbning til samtale.

Fra Kristeligt Folkepartis side er vi naturligvis helt enige i, at det er hensigtsmæssigt at få klarlagt arbejdsfordelingen mellem staten og kommunerne på dette område, så man i så høj

grad som muligt ved, hvem det er, der har ret til at bestemme hvad.

Vi er enige i, at det har vist sig i en lang række tilfælde at være en langsommelig proces at få miljøbestemmelsernes udmøntning på plads. Derfor synes jeg, det er udmærket, at ministeren lægger op til en god samtale om, hvordan vi klarer det.

Jeg har ikke noget imod, at man slår fast, at hvor det drejer sig om samfundsnyttige og betydningsfulde afgørelser, har ministeren en vektor, men at man ellers i det daglige overlader det til de lokale instanser. Jeg er ikke allergisk over for udtrykket vektoret, for jeg ser det som en praktisk foranstaltning, at man laver det på den måde.

Men jeg må sige, at jeg beundrer ministerens mod, når der om end lidt forsigtigt lægges op til, at i de situationer, hvor man ikke rigtig kan blive enig lokalt, vil ministeren være villig til at foretage afgørelsen. Enten vi er lokalpolitikere eller vi er landspolitikere, må vi affinde os med, at vi kommer af og til til at tage nogle beslutninger, som ikke er populære, og jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi skal fritage lokalpolitikere for pligten til inden for en eller anden tidsfrist at få truffet en afgørelse i en bestemt sag.

For at bruge det eksempel, ministeren nævnte, kan man tegne en cirkel et eller andet sted for en placering og sige, at inden for denne cirkel må den lokale myndighed nå til enighed om placeringen. Jeg synes ikke, der er nogen som helst grund til, at ministeren skal redde populariteten hos nogle lokale politikere ved at påtage sig den endelige placering.

Det må være tilstrækkeligt, at man fra statsside siger, at det er her i det område, vi har brug for den sag, og så må I selv træffe afgørelsen om hvor.

Baghaveproblemet – et udmærket udtryk, som ministeren har fundet frem her – kan vi aldrig komme ud over, men vi må som politikere være villige til at træffe de nødvendige beslutninger.

Så tak til ministeren for det udviste mod, men en lille advarsel imod at påtage sig mere, end det er absolut nødvendigt. Vi er primært tilhængere af, at beslutningen skal træffes så nær borgerne som muligt, så tror vi også, den bliver forstået bedst, frem for når den er truffet her i København.